

zkoumati, zda hodnocení konkrétních okolností, jak bylo nař. rozhodnutím provedeno, bylo vůbec s to vyvolati v mysli konsumenta výše uvedený komplikovaný myšlenkový postup, což stížnost rovněž popírá.

Č. 12.404.

Pojišťovací právo: * Městská vodárna je podnikem povinným pojištěním podle zák. čl. XIX:1907 a vl. nař. č. 200/22 Sb.

(Nález z 15. května 1936 č. 13.103/36.)

V ě c: Zem. úřadovna pro pojišťování robotníků v Bratislavě (adv. Dr. František Šafář z Bratislavy) proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 17. října 1933 o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 10. června 1931 uznala zem. úřadovna pro pojištění dělníků na Slovensku v Bratislavě vodárenský podnik města Báňské Šťávnice a Bělé za pojištěním povinna ve smyslu § 3 zák. čl. XIX:1907 a zařadila jej dle vlád. nař. 200/1922 Sb. do nebezpečenské třídy V. nebezpečného procenta 20.

Nař. rozhodnutím zrušil žal. úřad k odvolání města Báňské Šťávnice a Bělé výměr zem. úřadovny z těchto důvodů: Vyslovení pojistné povinnosti se stalo na základě bodu 26 § 3 zák. čl. XIX:1907, kteréhož bodu však možno použití jedině tehdy, jde-li o podnik živnostenský nebo po živnostensku provozovaný. Při řešení otázky, zda má býti nějaký podnik považován za provozovaný po živnostensku, sluší se zajisté řídití předpisy obchodního zákona, který sice nedefinuje pojmu živnosti, avšak dle jehož intencí sluší považovati za živnostenský provoz každou činnost, která směřuje převážně k dosažení trvalého zisku. Podnik městská vodárna sleduje v první řadě úkoly veřejné a jako takový se spravuje dle zásad veřejnohospodářských. To však nijak neznámá, že podnik nemá býti veden v obchodním duchu, a nevylučuje možnost zisku, pokud je to srovnatelné se zájmem veřejným. Poněvadž v daném případě nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pojistné povinnosti, musil býti výměr zem. úřadovny jako protizákonný zrušen.

O stížnosti bylo uváženo:

Vůči stanovisku žal. úřadu namítá stížnost, že živnostenskost provozu se v bodu 26 § 3 zák. čl. XIX:1907 výslovně nevyžaduje, že judikatura zdůrazňovala vždy jen, že slovem »podnik« se rozumí pouze činnost, která není určena pro vlastní potřebu podnikatele, na rozdíl od pouhých činností domácích, a dovozuje dále, že kdyby se k pojistné povinnosti vyžadovala živnostenskost, resp. činnost provozovaná po způsobu živnostenském, byl by předpoklad tento dán, poněvadž k tomu není zapotřebí, aby hospodaření podniku bylo vedeno výlučně ohledy ziskovými, snahou po docílení největšího zisku, a stačí, jestliže se podniková činnost neděje pro vlastní potřebu, nýbrž pro potřebu cizí, a to za úplatu. Mimo to uplatňuje stížnost, že cit. zák. čl. v 2. odst. § 3 zdů-

razňuje, že pojistné povinnosti jsou podrobeny též podniky státní, župní, obecní a nadační, pokud spadají pod body 1 až 26 tohoto paragrafu, aniž se vyžaduje živnostenský ráz takových podniků. Soud musil stížnosti dáti za pravdu.

Podle § 3 odst. 2 bodu 26 zák. čl. XIX:1907 náležejí mezi podniky, na něž se vztahuje platnost úrazového pojištění bez ohledu na počet zaměstnaných dělníků, veškeré podniky, které používají strojů hnaných živelní silou nebo kotlů vázaných na úřední povolení. Třetí odstavec téhož paragrafu pak stanoví, že podniky obecní, pokud spadají pod body 1 až 26, jsou rovněž pojištěním povinny.

V nálezu Boh. A 10.834/33, vydaném o úrazové pojistné povinnosti nemocnice sv. Alžběty a epidemické nemocnice nynější zúč. strany, vyslovil nss a podrobně odůvodnil právní názor, že zák. čl. XIX:1907 nestanoví v základním předpisu 1. odst. § 3, že osoby zaměstnané u podniků, závodů nebo prací níže uvedených podléhají pojistné povinnosti pro případ úrazu jen tenkrát, jde-li o podniky, závody nebo práce živnostenské, a že proto je přihlédnouti vždy k jednotlivému z oněch 26 bodů, v jakých hranicích je vymezen podnik, ústav nebo práce, jak je zákon pro pojistnou povinnost osob u nich zaměstnaných vypočítává.

Vycházeje z téhož právního názoru i v daném případě, musil soud vzhledem k tomu, že cit. zák. čl. zařazuje pod některé body § 3 odst. 2 (na př. body 8, 9 a 21) výslovně jen podniky živnostenské nebo po živnostensku provozované, kdežto v bodě 26 podrobuje pojistné povinnosti úrazové veškeré podniky, které používají strojů hnaných živelní silou nebo kotlů vázaných na úřední povolení, aniž výslovně vyžaduje, aby šlo o podnik živnostenský nebo po živnostensku provozovaný, dospěti k závěru, že požadavek takový do textu zákona vkládati nelze. Popřel-li tudíž žal. úřad pojistnou povinnost vodárenského podniku města Báňské Šťávnice a Bělé jedině z toho důvodu, že nejde o podnik živnostenský nebo po živnostensku provozovaný, ačkoli — jak doličeno — náležitost tato zákonem stanovena není, spočívá jeho rozhodnutí na právním omylu.

Č. 12.405.

Zaměstnanci veřejní. — Školství: * Ustanovení §§ 8 a 9 vlád. nařízení č. 252/1933 Sb. o usporných opatřeních personálních jsou kryta zákonem.

(Nález ze 16. května 1936 č. 10.235/36.)

V ě c: Marie K. a Antonín K. v Mor. Ostravě — Zábřehu n. O. proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 26. července 1934 a z 29. srpna 1934 o snížení odpočivných platů a platů služebních.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: I. Výnosem z 8. června 1934 oznámila zem. školní rada v Brně st-lce Marii K., řídící učitelce v. v., že podle jejího prohlášení je její manžel, Antonín K., s nímž žije ve společné domácnosti, řídícím učitelem v činné službě s platem, který činí po srážkách podle zákona